Мрії обдарованої дівчини-селянки про артистичну діяльність (за повістю «Талант»)

Багата талантами наша земля. Якщо перерахувати нам відомих, то вийде великий список. А скільки залишилося невідомими, бо з тих чи інших причин не змогли реалізуватися?! Такою є і героїня повісті С. Васильченка «Талант».

Тетяна походить зі звичайної селянської родини. Вона сирота, живе з матір'ю. Отримала певну освіту, але не має тяги до навчання. Хоч деякий час мріяла бути вчителькою, але швидко закинула книжки, бо, за словами Андрія Маркевича, думає, що од них божеволіють. Автор не дуже ідеалізує свою героїню. Можливо, що в неї і справді в голові вітер і вона заводить любощі з паничами. Але головне, що Тетяна має талант і добре, щире серце, що вона будь-що хоче досягти своєї мети — вивчитися і стати справжньою артисткою. І не хоче дівчина ні грошей, ні слави. Вона хоче своїм талантом служити людям, селянам, з яких вона сама вийшла: «Дано мені малісіньку іскорку святую... Малісіньку-малісіньку... і освітила вона моє життя біднеє, щастям нагріла моє серце... Та хай же погасне краще іскра в мені свята і хай буде марне моє життя й темної темніше ночі, коли оддам її в наругу чи в болото втовпчу».

Але марними виявилися надії Тетяни: не допоміг їй ні професор, ні Лідія Віталіївна, зрадив її молодий панич. Морально виснажена, зневірена, повернулася вона в село, трохи не закінчила життя самогубством. Цікаво, що з того часу вона і не співала. А співати хотіла, бо відчувала в собі велику силу, здатну впливати на людей. «І я таку силу в собі почула, таку огненну, що аж самій стало радісно і страшно»,

—розповідала вона про свій виступ в театрі. Тільки раз вдалося їй після цього відчути свою силу впливу на людей — у церкві: «Сила нова, неспокійна, жагуча, сила грізна, що од неї торохтіло сухе дерево й чорніла стара позолота в церкві, осипалася, як од вітру. Ось-ось, здавалось, розступляться темні стіни, стане видна далечінь зелена, синє небо та ясне сонце». Налаяна священиком, осоромлена перед усім селом, Тетяна закінчила життя самогубством. Хто ж винен у цьому? Конкретних винуватців немає. Священик, що так образив її, і не думав, до чого це може призвести, бо він міряє інших людей мірою своєї згрубілою натури. Але для Тетяни, ще молодої і, як кожної талановитої людини, дуже вразливої, це було останньою краплею. Її життя загублене, бо вона не могла справдити своїх мрій, на шляху до них стояли гроші, яких не було у бідної селянської дівчини, байдужість і жорстокість тих, хто могли би їй допомогти або хоча б підтримати.

Так закінчилося життя ще одного селянського таланта. Так розбилися мрії дівчини, такі чисті і наївні. «Чи то ж мало їх, тих невідомих іскор в народі, що так жартома задарма гріють людям серце, темне життя їх окрашають?» Але часом не вміє народ берегти свої таланти, і тоді в газетній хроніці з'являється невелике повідомлення про самогубство якоїсь там хористки. А могла ця невідома хористка прославити свій народ на весь світ.